

Landskap: *Nästmanland* Upptecknat av: *Nils Nilsson*
Härad: *Fällingsjö* Adress: _____
Socken: *Fällingsjö* Berättat av: *E. G. Eriksson*
Uppteckningsår: *1919.* Född år *1900* i *Skåne*

Uppteckningen rör _____

Hur påden tröskades för.

I-H.

Uur säden tröskats förr.

Berättat under jul
dagarna 1919 av 90-åriga
fördelstugaren
E. G. Ersson, Skälv.

Det var tredje dag jul, som jag kom
att gå förbi gubben Erssons stuga. Självt
stod den gamle gråhåriga mannen utanför sin
stuga, sysselsatt med att hugga ved, vil-
ket trots hans höga ålder ändå tycktes gå
med duktig fart.

Då jag i skymningen på hemvägen åter gick
förbi, stannade jag och tänkte: Kanste jag
kunde få höra något från gamla tider, om

4 sid.

jag tittade in ett tag." Tänkt och gjort.

Inkommen i stugan ser jag framme
vid brasan två gubbar sitta samspråkande.
— "Jo så var det att stiga upp vid trätiden
på morron och börja dänga med slagan,"
här jag den ene yttre. "Här är det fråga om
gamla tider, tänker jag för mig själv och
spetsar örnen. Kom fram till brasan, det
är kallt ute," säger gubben Ersson och fort-
sätter. "Jag glömmer väl aldrig den där
tiden före jul, då all havren skulle träs-
kas med slagan. Vi brukade nästan all-
tid vara trå på gården där norr i socknen,
där jag tjänste som dräng. Jag, som var
äldst, hade ansvaret för att arbetet skulle
börja i rättan tid på morgnarna och att

kräkningen blev ordentligt utförd.

"Men kräkningen med slagan hur gick den till egentligen?," säger den andra. "Ja," fortsätter den förra, "först var det att lösa upp några sädekärvar och breda ut i ett tunt lager över hela loggolvet. Sedan fick man börja dunka med den tunga slagan av alla krafter, vända på halmen, slä en gång till över hela lagret, tills alla korn voro urbuttrade, skaka halmen väl, frakta undanden samt den erhållna säden, och därefter börja ett nytt lag igen." Men hur bar man sig åt med belysningen på logen så där tidigt? "Ja vi fick förstås använda hemstöppta tulg-ljus. Det vanligaste lyset var annars fjärredsstickor, men på logen begagnades ljusen, som vara mindre eldfarliga. Men fäste

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1686

den brinnande dunken i en klyka i väggen, där den fick lysa upp, så gott den kunde. Att det gick så bra som det gjorde och att inga eldsvådor uppstod, har jag många gånger förvånat mig över nu, sedan jag blivit gammal och vant mig vid bättre anordningar av alla slag," slutade han.

Då jag i den knarrande snön traskar hemåt, kan jag ej låta bli att tänka:
"Hur skall manne de verktyg se ut, med vilka säden tröskas i ett kommande sekel?"

Ailo Nilsson.